

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622201158
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2022:5622201158.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobkyne Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO : 0015 866, so sídlom Pribinova 2, Bratislava proti žalovanej V. A., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Y. XXX/X, R. V., o zaplatenie 101 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 101 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 101 eur od 15. 4. 2022 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu žalobu zamietť.

III. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo 6. 4. 2022, doručenou na tunajší súd 7. 4. 2022 sa žalobkyňa domáhala rozhodnutia, ktorým súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej sumu 101 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 101 eur od 29. 8. 2020 do zaplatenia. Tento žalobný návrh odôvodnila s tým, že žalovanej bola 29. 7. 2020 žalobkyňou vystavená faktúra č. 2060055784 na sumu 101 eur, so splatnosťou do 28. 8. 2020, a to za stravu zabezpečenú žalovanej žalobkyňou počas nariadenej izolácie žalovanej vykonanej v karanténnom zariadení „Škola v prírode Kysak“ v období od 9. 4. 2020 do 16. 4. 2020. Keďže žalovaná túto pohľadávku štátu v lehote splatnosti podľa faktúry neuhradila, bola žalovanej zaslaná výzva z 19. 10. 2020 na úhradu tejto pohľadávky v lehote 30 dní. Žalobkyňa následne zaslala žalovanej ešte ďalšiu výzvu na úhradu pohľadávky štátu (z 19. 1. 2022), v ktorej ju vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy do 10 dní od doručenia tejto výzvy. Táto výzva bola žalovanou prevzatá 4. 2. 2022. Keďže žalovaná neuhradila dlžnú sumu v lehote splatnosti, dostala sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, čím jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni aj zákonný úrok z omeškania podľa § 121 ods. 3 a § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy 101 eur za obdobie od 29. 8. 2020 do zaplatenia. Žalobkyňa odvolávajúc sa na ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. - o ochrane a podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Podľa žalobkyne predmetné ustanovenie umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Uloženie povinnosti (podľa § 58 ods. 2 uvedeného zákona) znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť je podľa Ústavného

súdu SR v súlade s ustanoveniami Ústavy SR (viď aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. : PL. ÚS 4/2021.) Vyfakturovaná suma predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanej zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v uvedenom karanténnom zariadení. Žalovaná by si potrebovala zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebola umiestnená v tomto karanténnom zariadení.

2. Dňa 10. 5. 2022 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalovanej k žalobe z 9. 5. 2022, a to v elektronickej podobe vo forme neautorizovanej podľa osobitného predpisu (e-mailom), ktoré podanie bolo následne (podľa § 125 CSP) doplnené v zákonnej 10 dňovej lehote listinným podaním doručeným na tunajší súd 11. 5. 2022. V tomto vyjadrení k žalobe žalovaná uviedla, že bola po vstupe na územie Slovenskej republiky (z Nemecka) 9. 4. 2020 proti svojej vôli odvedená a umiestnená do izolácie v karanténnych priestoroch „Škola v prírode Kysak“, kde bola takto držaná od 9. 4. 2020 do 16. 4. 2020. Právnym titulom nariadenej izolácie bolo opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR č. OLP/3012/2020 zo 4. 4. 2020. Podľa § 12 ods. 2 písm. b), c) a f) tohto opatrenia a § 48 ods. 4 písm. l) zákona č. 355/2007 Z.z. bola nariadená všetkým osobám, ktoré od 6. 4. 2020 od 7.00 hod. vstúpia na územie SR, izolácia v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariadila domáca izolácia v trvaní 14 dní a po dobu tejto domácej izolácie sa nariadila izolácia i osobám žijúcim s takýmito osobami v spoločnej domácnosti. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 9. 2020 sp. zn. : II. ÚS 411/2020 žalovaná namietla, že predmetné opatrenie nie je právnou normou, a teda nie je všeobecne záväzným právnym predpisom. S poukazom na nález Ústavného súdu SR z 8. 12. 2021 sp. zn. : PL. ÚS 4/2021 ďalej uviedla, že posudzované opatrenie, ktoré bolo vydané podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. nie je v súlade s čl. 17 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. ods. 1, čl. ods. 2 a ods. 3 a čl. 13 ods. 2 a ods. 4 Ústavy SR, ako aj s čl. 5 ods. 1 písm. e) a ods. 2 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Posudzované opatrenie nariaďujúce všetkým osobám vstupujúcim v určenom čase na územie SR izoláciu na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID 19 podľa žalovanej trpí nedostatkom právneho základu a absolútnym omylom v osobe adresáta, ako aj ide o právne nemožné plnenie, pretože s poukazom na § 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z. izoláciu nemožno uložiť všetkým prichádzajúcim osobám z určitého miesta na územie SR a to ani na účely podrobenia sa laboratórnej diagnostiky ochorenia. Inštitút izolácie v zmysle zákonnej definície slúži na oddelenie osôb chorých počas obdobia ich infekčnosti od iných osôb, a nie na izolovanie všetkých prichádzajúcich z určitého miesta za účelom núteného odoberania a diagnostikovania ich biologického materiálu na účely zistenia infekčného ochorenia. Tento postup je podľa žalovanej v hrubom rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. e) a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj s čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR z 18. 5. 2016 sp. zn. : I. ÚS 323/2016, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 12. 12. 2018 sp. zn. : 8 Sžr 52/2016 právny akt trpiaci nedostatkom právneho základu, absolútnym omylom v osobe adresáta a spĺňajúci požiadavku nemožného plnenia je nulitným aktom, ktorý nevyvoláva zamýšľané právne účinky a vôbec sa na neho nehľadí ako na správny akt. S poukazom na uznesenie Ústavného SR z 24. 9. 2020 sp. zn. : II. ÚS 41/2020 posudzované opatrenie nie je všeobecným záväzným predpisom a žalovaná nebola osobou povinnou plniť tento akt. S poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s § 2 ods. 1 m) zákona č. 355/2007 Z.z., žalovaná tak nebola de iure adresátom tohto opatrenia, pretože nebola osobou chorou v zmysle citovaného ustanovenia a zároveň preto, že právny akt bol adresovaný všetkým prichádzajúcim z určitého miesta na územie Slovenskej republiky a je preto nulitný. Žalovaná aj preto nebola osobou povinnou plniť tento akt. S poukazom na § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. posudzované opatrenie nezaväzovalo žalovanú, a preto ho nebola povinná plniť, čím tak nie je pasívne legitimovaným subjektom pre účely uplatneného nároku. S poukazom na nález Ústavného súdu SR z 8. 12. 2021 sp. zn. : PL. ÚS 4/2021 posudzované opatrenie vydané podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. nie je v súlade s ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto opatrenie nie je zákonným podkladom pre konanie a vymáhanie právnych povinností alebo plnení vzniknutých na jeho základe. S poukazom na nález Ústavného súdu SR zo 6. 12. 2017 sp. zn. : I. ÚS 575/2016 všetky orgány verejnej moci sú povinné rešpektovať rozhodnutia Ústavného súdu SR, v opačnom prípade prichádza do úvahy trestnoprávna zodpovednosť podľa § 350 Trestného zákona. S poukazom na § 267 ods. 4 CSP žalovaná navrhla žalobu zamietnuť a žalobkyňu zaviazat' nahradit' žalovanej trovy konania v rozsahu 100 %.

3. Dňa 19. 5. 2022 bola na tunajší súd doručená replika žalobkyne z 18. 5. 2022, v ktorej táto uviedla, že žalobou sa domáha uhradenia pohľadávky štátu vo výške 101 eur s príslušenstvom, ktorá jej vznikla na podklade faktúry č. 2060055784, vystavenej 29. 7. 2022, ktorú faktúru pritom možno považovať za

výzvu na dobrovoľné uhradenie paušálnych nákladov za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie žalovanej v karanténnom zariadení „Škola v prírode Kysak“ za obdobie od 9. 4. 2020 do 16. 4. 2020. Vláda Slovenskej republiky podľa § 8 zákona č. 42/1994 Z.z. - o civilnej ochrane obyvateľstva počnúc 12. 3. 2020, od 6.00 hod vyhlásila mimoriadnu situáciu. Úrad Verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z.z. v znení platnom v rozhodnom čase z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky nariadil podľa § 12 ods. 2 písm. f) a podľa § 48 ods. 4 písm. n) zákona č. 355/2007 Z.z. opatrenie č. OLP/2595/2020 z 15. 3. 2020, ktoré v bode D sa opatrením č. OLP/2596/2020 zo 16. 3. 2020 zmenilo tak, že všetkým osobám, ktoré sa od 16. 3. 2020 od 6.00 hod. ako organizovaná skupina vrátili z postihnutých oblastí v zahraničí na územie Slovenskej republiky sa nariadila izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra SR na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariadila domáca izolácia v trvaní 14 dní. Podľa bodu A6 uznesenia vlády SR č. 113 z 15. 3. 2020 bolo ministerke vnútra SR uložené vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény občanom SR, ktorí sa v skupine vracajú z postihnutých oblastí do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR. Nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR. Zákon č. 355/2007 Z.z. v ustanovení § 12 ustanovuje opatrenia na predchádzanie šírenia ochorenia a na to, aby sa dosiahol predpokladaný účinok nariadených opatrení ust. § 51 zákona č. 355/2007 Z. z. ustanovuje povinnosť fyzickým osobám plniť nariadené opatrenia a podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu a liečeniu pri prenosných ochorení v izolácii a karanténnych opatreniach, a preto aj žalovaná absolvovala izoláciu v uvedenom karanténnom zariadení. Žalobkyňa následne poukázala na ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Predmetné ustanovenie určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených zákonom č. 355/2007 Z.z. Fyzické osoby sú podľa § 51 zákona č. 355/2007 Z.z. povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, a preto je žalovaná povinná aj uhradiť náklady, ktoré jej vznikli pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia. Skutočnosť, že žalovaná absolvovala izoláciu v karanténnom zariadení nie je sporná, čo aj vyplýva z vyjadrenia žalovanej k žalobe, kde uvádza, že bola po vstupe na územie SR 9. 4. 2020 proti svojej vôli odvedená a umiestnená do izolácie v karanténnych priestoroch „Škola v prírode Kysak“, kde bola držaná od 9. 4. 2020 do 16. 4. 2020. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 9. 2020 sp. zn. : II. ÚS 411/2020 vo veci opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR č. OLP/3172/2020 zo 17. 4. 2020, a k tomu žalobkyňa uviedla, že predmetné uznesenie sa nezaoberalo otázkou existencie väd opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR, ktoré by spôsobili jeho nulitu, ale predovšetkým otázkou, či neexistuje iný súd, ktorý by bol oprávnený poskytnúť ochranu označeným právom sťažovateľa (bod 15. tohto uznesenia.) Vzhľadom na to, že ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť, nekonštatoval vo svojom uznesení nedostatok právneho podkladu, na základe ktorého sa rozhodovalo, nedostatok právomoci správneho orgánu, vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta, ani právnú či faktickú nemožnosť realizácie rozhodnutia. Z tohto dôvodu žalobkyňa považuje aj ďalšie odkazy žalovanej na uznesenia Ústavného súdu SR z 18. 5. 2016 sp. zn. : I. ÚS 323/2016, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 12. 12. 2018 sp. zn. : 8 Sžr 52/2016 a na nález Ústavného súdu SR z 6. 12. 2017 sp. zn. : I. ÚS 575/2016 v danom kontexte za bezpredmetné. Pokiaľ žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla konštatovanie ústavného súdu, že napadnuté opatrenie ako správny akt orgánu verejnej správy má charakter hybridného správneho aktu, resp. rozhodnutia sui generis, tak uvedené súd konštatoval len s poukazom na otázku preskúmateľnosti opatrenia správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe podľa 3. časti 1. hlavy Správneho súdneho poriadku, nakoľko pokiaľ by predsa len existovali relevantné pochybnosti o kompetencii Úradu verejného zdravotníctva SR na vydanie opatrenia, skúmanie tejto otázky ústavným súdom neumožňoval princíp subsidiarity. Žalobkyňa má za preukázané, že ústavný súd svojim uznesením nekonštatoval nedostatok právneho základu daného opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR ako to vo svojom vyjadrení uvádzala žalovaná, ale iba nedostatok svojej kompetencie o takejto otázke rozhodovať, bez prvotného vyčerpania všetkých dostupných právnych prostriedkov súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody sťažovateľom. V tejto súvislosti žalobkyňa zopakovala, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrilo do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR. Pokiaľ ide o žalovanej poukaz na nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 4/2021 z

8. 12. 2021, publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z.z., tak k tomuto žalobkyňa uviedla, že v tomto súdnom konaní sa žalobkyňa nezaobrá rozhodovaním o zákonnosti opatrenia týkajúceho sa povinnej štátnej karantény, ale výlučne sa domáha vymáhania nákladov za stravu zabezpečenú žalovanej počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení. Ústavný súd SR v bode 168. predmetného nálezu tiež konštatuje, že uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu. V bode 177. predmetného nálezu ústavného súdu sa uvádza, že vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, preto ústavný súd návrhu na vyslovenie nesúladu v ustanoveniach § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia s čl.1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. e) Dohovoru, s čl. 35 ods. 3, druhou vetou, čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Ústavy SR a s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu nevyhoviel (výrok 3 nálezu.) Vzhľadom na uvedené žalobkyňa trvala na svojom pôvodnom žalobnom návrhu v plnom rozsahu.

4. V duplike z 8. 6. 2022, doručenej na tunajší súd 13. 6. 2022 žalovaná uviedla, že pokiaľ žalobkyňa zdôrazňuje, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, tak žalovaná túto skutočnosť nerozporuje. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na ust. § 12 v spojení s § 51 zákona č. 355/2007 Z.z., ktorý stanovuje povinnosť fyzickým osobám plniť nariadené opatrenia a podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam, lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténym opatreniam, tak žalovaná ani túto skutočnosť nerozporuje, ale namietala nedostatky posudzovaného opatrenia. Pokiaľ ide o poukaz žalobkyne na § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. v spojení s § 51 tohto zákona, podľa ktorého fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, z čoho žalobkyňa vyvodzovala záver, že žalovaná je povinná tieto náklady podľa § 58 ods. 2 uvedeného zákona uhradiť, tak žalovaná uviedla, že inštitút izolácie je možný iba v medziach zákona s poukazom na čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 2 Ústavy SR v spojení s § 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z., a to na oddelenie osôb chorých na prenosné ochorenie počas ich infekčnosti od iných osôb, a to na účely zamedzenia šírenia prenosného ochorenia. V danom prípade inštitút izolácie bol nariadený a násilne vynútený v rozpore s citovanými ustanoveniami voči iným osobám a na iný účel ako dovoľuje zákon. Posudzované opatrenie ukladalo povinnosť izolácie subjektom práva označených ako „všetci prichádzajúci“ z určitého miesta na územie Slovenska, pričom zákon za subjekt práva určuje „osobu chorú na infekčné ochorenie“. Posudzované opatrenie ukladalo ako účel izolácie diagnostiku ochorenia COVID-19, pričom zákon za účelom izolácie určoval oddelenie osôb chorých na prenosné ochorenie od iných osôb na účely zamedzenia šírenia prenosného ochorenia. Navyše ide o otázku zdravotného úkonu, čo patrí pod ochranu základného práva na nedotknuteľnosť osoby a súkromia podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 16 ods. 1 Ústavy SR, pričom tento zásah nemôže byť určený inak a v rozsahu ako určí zákon. Orgány štátnej správy nemôžu vydať všeobecne záväzný právny predpis upravujúci spoločenské vzťahy, ktoré neboli upravené zákonom a ani všeobecne záväzným právnym predpisom. Vo všeobecne záväznom nariadení nemôže byť uložená nová povinnosť, ktorá neexistuje v zákone, nerešpektovanie uvedeného príkazu ústavy by znamenalo negáciu zvrchovanosti zákona, kde ide o popretie samotného princípu právneho štátu. Orgány výkonnej moci nie sú svojimi všeobecne záväznými predpismi oprávnené obmedziť základné práva a slobody určením povinností ani akokoľvek inak. Žalovaná teda nebola zákonným adresátom posudzovaného opatrenia, pretože nebola osobou chorou v zmysle § 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z. a zákonným účelom izolácie nie je diagnostika. S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 Ústavy SR, § 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z.z. zákonným aktom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené. Žalobkyňa uvádzala, že skutočnosť, že žalovaná absolvovala izoláciu v karanténnom zariadení nie je sporná, a v tejto súvislosti žalovaná uviedla, že nepopiera skutočnosť, že absolvovala nútenú izoláciu v štátnom zariadení, ale namietala, že s poukazom na § 2 ods. 2, čl. 13 ods. 2 Ústavy SR v spojení s § 2 ods. 1 písm. m) citovaného zákona nebola legitímnym subjektom izolácie. Žalovaná nie je subjektom podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na argument žalovanej, v ktorom ona poukazovala na uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 9. 2020 sp. zn. : II. ÚS 411/2020, ktoré uznesenie sa podľa žalobkyne nezaoberalo otázkou existencie väd opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR, ktoré by spôsobovalo jeho nulitu, ale predovšetkým otázkou, či neexistuje iný súd,

ktorý bol oprávnený poskytnúť ochranu označeným právom sťažovateľa, vzhľadom na to, že ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť a nekonštatoval vo svojom uznesení nedostatok právneho podkladu, na základe ktorého sa rozhodovalo, nedostatok právomoci správneho orgánu, vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta, ani právnu, či faktickú nemožnosť realizácie rozhodnutia, čím na základe tohto žalobkyňa považovala aj ďalšie odkazy žalovaného na citované uznesenie Ústavného súdu SR z 18. 5. 2016 sp. zn. : I. ÚS 323/2016 a rozsudok Najvyššieho súdu SR z 12. 12. 2018 sp. zn. : 8 Srz 52/2016 a nález Ústavného súdu SR zo 6.12.2017 sp. zn. : I. ÚS 575/2016 za právny úkon v danom kontexte za bezpredmetné, tak žalovaná k tejto argumentácii uviedla, že žalobkyňa do jedného celku nesúrodno zlúčila jej viaceré námietky a zjavne týmto námietkam neporozumela. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe nepoukazovala na uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 9. 2020 sp. zn. : II. ÚS 411/2020 v kontexte s nulitou aktu, ale v kontexte s tým, že podľa ústavného súdu posudzované opatrenie nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, ale individuálnych správnych aktom s normatívnym prvkom, teda nejde o všeobecne záväzný právny predpis. Ako na ďalšiu otázku žalovaná poukázala na nulitu aktu s odkazom na iné rozhodnutia, a to uznesenie Ústavného súdu SR z 18. 5. 2016 sp. zn. : I. ÚS 323/2016 a rozsudok Najvyššieho súdu SR z 12. 12. 2018 sp. zn. : 8 Srz 52/2016. Ďalej žalovaná znovu dala s poukazom na nález Ústavného súdu SR zo 6. 12. 2017 sp. zn. : I. ÚS 575/2016 do pozornosti, že v prípade nerešpektovania rozhodnutí Ústavného súdu SR sa osoba dopustí trestného činu podľa § 350 Trestného zákona. Žalovaná aj v duplike zotrvala na právnom názore, že posudzované opatrenie nie je všeobecne záväzným predpisom, a to z hľadiska formy aktu, pretože posudzované opatrenie je individuálny právny akty s normatívnym prvkom, t.j. hybridný správny akt vydaný podľa kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., a tento akt nie je normatívnym predpisom (uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 9. 2020, sp. zn. : II. ÚS 411/2020), a preto žalovanú nezaväzoval. Tento akt trpí vadou ničoty pre uvedený nedostatok právomoci správneho orgánu (Úradu verejného zdravotníctva SR) vydať všeobecne záväzne predpis. Nedostatok právomoci orgánu má za následok nulitu aktu, ako aj z hľadiska matérie aktu (obsahu aktu) ide tiež o nulitný akt, pretože trpí vadami ničoty, a to ťažkého omylu v osobe adresáta, ktorý nemôže byť podľa výroku subjekt „všetci prichádzajúci na územie Slovenska“, pretože subjektom práva podľa § 2 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z. je osoba chorá na infekčné ochorenie, ako aj z dôvodu faktickej nemožnosti plnenia, pretože žalovaná nie je osobou povinnou podľa § 2 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z., teda objektívne ani nevie plniť povinnosť izolácie a zároveň izolácia neslúži pre diagnostiku ochorenia, ale pre oddelenie osôb chorých na prenosné ochorenie počas ich infekčnosti od iných osôb na účely zamedzenia šírenia prenosného ochorenia. S odkazom na čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 Ústavy SR tento akt nemôže uložiť povinnosti a obmedzenia základných práv a slobôd nad rámec zákona. Uvedený akt nie je normatívny právny predpis, posudzované opatrenie žalovanú preto nezaväzovalo vôbec a zároveň žalovaná nebola zákonným adresátom posudzovaného opatrenia. Pokiaľ žalobkyňa ku konštatovaniu ústavného súdu namietla, že posudzované opatrenie má charakter hybridného správneho aktu, avšak uvedené platí len s poukazom na otázku preskúmateľnosti opatrenia správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe tak, žalovaná k tomuto argumentu v duplike uviedla, že táto námietka je v hrubom rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Pokiaľ právny akt má povahu normatívneho právneho aktu (všeobecne záväzného právneho predpisu) alebo individuálneho právneho aktu (rozsudok, rozhodnutie a pod.), resp. hybridného právneho aktu, tak tento charakter právneho aktu je daný pre všetky subjekty a právne situácie. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že ústavný súd vo svojom uznesení nekonštatoval nedostatok právneho základu posudzovaného opatrenia, tak žalovaná k tomu uviedla, že uvedené ani netvrdila, ale tvrdila, že posudzované opatrenie trpí nedostatkom vecnej pôsobnosti Úradu verejného zdravotníctva SR vydať všeobecne záväzný právny predpis a tým aj nedostatkom formy a s poukazom na matériu, kde je rozpor posudzovaného opatrenia v označení adresáta ako „všetci prichádzajúci“ s § 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z., v ktorom je *expresis verbis* subjekt „chorý na infekčné ochorenie“, ako aj s poukazom na účel nariadenej izolácie na diagnostiku ochorenia, čo je v rozpore s účelom podľa citovaného ustanovenia zákona na oddelenie osôb chorých na prenosné ochorenie od iných osôb na účely zamedzenia šírením prenosného ochorenia, posudzované opatrenia trpí absolútnym omylom v osobe adresáta, nedostatkom právneho základu a tým aj nemožnosťou plnenia. K nedostatku vecnej pôsobnosti Úradu verejného zdravotníctva SR vydať všeobecne záväzný právny predpis a tým aj k nedostatku formy aktu poukázala ďalej žalovaná na upovedomenie Generálnej prokuratúry SR z 2. 10. 2020 sp. zn. VI./1 Gd 444/20/1000 - 2, v ktorom boli tieto vady potvrdené. Práve z uvedeného dôvodu došlo k novelizácii zákona č. 355/2007 Z.z. a k vydávaniu nariadení formou právneho aktu označeného ako : „Vyhláška na nariadenie opatrení“ podľa § 59b zákona č. 355/2007 Z.z. (aj keď v skutočnosti *de iure* k zmene nedošlo, uvedené však nie je predmetom tohto konania.) Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na argument žalovanej titulom nálezu Ústavného súdu SR z 8. 12. 2021 sp. zn. : PL.

ÚS 4/2021 poukazujúcim na stratu účinnosti posudzovaného opatrenia v dôsledku straty účinnosti § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého bolo vydané, k čomu žalobkyňa uviedla, že v tomto konaní sa nezaoberala rozhodovaním o zákonnosti opatrenia týkajúceho sa povinnej štátnej karantény, ale výlučne vymáhaním nákladov za stravu zabezpečenú žalovanej počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení, tak k tomu žalovaná predovšetkým uviedla, že žalobca zmätočne nerozlišuje medzi izoláciou podľa § 2 ods. 1 písm. n) zákona č. 355/2007 Z.z. a karanténou podľa § 2 ods. 1 písm. n) citovaného zákona, kde nálezu tak pripisuje obsah pojednávajúci o štátnej karanténe a kde žalovaná nárok vymedzuje ako náklad za stravu počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení, čiže oboje je zmätočné a v rozpore so zákonom. Izolácia v karanténnom zariadení je vylúčená ako právne, tak aj z hľadiska hygienického, lekárskeho a sanitárneho účelu. Navyše, podľa žalovanej je právne zarážajúce, že žalobkyňa ako orgán verejnej moci si rozhodnutie ústavného súdu vysvetľuje účelovo, podľa svojich potrieb. Ústavný súd SR v druhom výroku citovaného nálezu okrem iného vyslovil nesúlad § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. s Ústavou SR, podľa ktorého bolo vydané posudzované opatrenie. S poukazom na § 350 Trestného zákona v spojení s nálezom ústavného súdu SR zo 6. 12. 2017 sp. zn. : I. ÚS 575/2016, v prípade nerešpektovania rozhodnutia ústavného súdu zo strany inej osoby prichádza do úvahy trestnoprávna zodpovednosť. S poukazom na § 91 a nasl. zákona č. 314/2018 Z.z. ustanovenie § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. stratilo účinnosť, a tým stratilo účinnosť aj posudzované opatrenie. Na podklade právneho aktu vydaného podľa ustanovenia, ktoré stratilo účinnosť nemožno vymáhať žiadne plnenia ani tie, ktoré vznikli v jeho súvislosti ako náklady pôvodne povinnej osoby. Opak by bol negáciou čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a princípom materiálneho právneho štátu. Pokiaľ žalobkyňa uviedla, že v zmysle citovaného nálezu v bode 168. sa konštatuje, že uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe ktorá je povinná tieto povinnosti plniť je v súlade s tam určenými ustanoveniami ústavy a dodatkového protokolu a v bode 177. tohto nálezu sa uvádza, že vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti preto ústavný súd návrhu navrhovateľky na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia s tam uvedenými ustanoveniami ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu nevyhovel (výrok 3. nálezu), tak k tomu žalovaná v duplike uviedla, že nenamietala § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. a ani uvedený záver ústavného súdu, ale namietala to, že nie je povinnou osobou podľa citovaného ustanovenia, a to preto, že posudzované opatrenie nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, ale hybridným správnym aktom, ktorý žalovanú nezaväzuje. Posudzované opatrenie trpí vadou nulity, pretože trpí nedostatkom právomoci orgánov (Úradu verejného zdravotníctva SR) vydať všeobecne záväzný právny predpis a tým trpí aj nedostatkom formy aktu. Trpí tiež nedostatkom právneho základu, omylom v osobe adresáta a tým aj nemožnosťou faktického plnenia a žalovaná nie je a objektívne nemôže byť adresátom posudzovaného opatrenia, čomu bráni dikcia § 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z., kde v čase vstupu na územie SR a jej odvedenia do izolácie nebola osobou chorou v zmysle citovaného ustanovenia, pretože posudzované opatrenie stratilo účinnosť v dôsledku straty účinnosti ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z., na základe ktorého bolo vydané, čím povinnosti a nároky vzniknuté na jeho podklade nemožno vymáhať. Opak by bol v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a princípom materiálneho právneho štátu. Otázka nevyhovenia návrhu navrhovateľky v bode 177. nálezu je pre účely tohto konania právne irelevantná. Žalovaná ďalej poukázala na nález Ústavného súdu SR z 22. 6. 2016, PL. ÚS 17/2014 a nález Ústavného súdu SR z 20. 5. 2008 sp. zn. : PL. ÚS 17/08. Žalovaný nárok je nevyžiteľný z dôvodu, že žalovaná nie je osobou povinnou podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., pretože posudzované opatrenie nie je všeobecne záväzný právny predpis a toto ju nezaväzovalo, ako aj s poukazom na § 2 ods. 1 písm. m) uvedeného zákona objektívne nebola ani subjektom práva. Zároveň posudzované opatrenie stratilo účinnosť a žiadne nároky na jeho základe nemožno vymáhať. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR z 19. 9. 2018 sp. zn. : I.ÚS327/2018 na nezákonnosti nemožno stavať zákonnosť, in concreto na nesprávnom a nezákonnom úradnom postupe nie je možné postaviť zákonné rozhodnutie. Ak je nesprávny úradný postup zavŕšené rozhodnutím, tak toto rozhodnutie by nebolo možné považovať za zákonné.

5. V podaní z 8. 8. 2022, doručenom na tunajší súd 9. 8. 2022 (z vlastnej iniciatívy žalobkyne) táto vyjadrila súhlas s konaním pojednávania v jej neprítomnosti a požiadala o ospravedlnenie neúčasti na tomto pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania, ako aj plnenia iných pracovných úloh a k veci samej opätovne zdôraznila, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR.

6. Dňa 18. 8. 2022 bolo na tunajší súd (z vlastnej iniciatívy žalovanej) doručené vyjadrenie žalovanej označené ako „Záverečná reč“ zo 17. 8. 2022, ktoré bolo doručené vo forme elektronického podania v neautorizovanej podobe podľa osobitného zákona (obyčajným e-mailom), a následne bolo v zákonnej lehote (podľa § 125 CSP) doplnené v listinnej podobe podaním doručeným na tunajší súd 18. 8. 2022, v rámci ktorej „záverečnej reči“ žalovaná navrhla vykonať pojednávanie v jej neprítomnosti a pre účely tejto záverečnej reči uviedla, že predmetom konania je návrh žalobkyne na zaplatenie nákladov za stravu počas nútenej izolácie v štátnom zariadení v čase od 9. 4. 2020 do 16. 4. 2020 titulom opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR zo 4. 4. 2020 č. OLP/3012/2020. Posudzované opatrenie trpí podľa žalovanej nedostatkom vecnej pôsobnosti Úradu verejného zdravotníctva SR na vydávanie opatrení po vyhlásení mimoriadnej situácie a po vyhlásení núdzového stavu, ako aj nedostatkom právnej formy týchto opatrení. Túto skutočnosť deklarovala Generálna prokuratúra SR vo svojom upovedomení o spôsobe vybavenia podnetov vo veci opatrení z 2. 10. 2020 sp. zn. : VI/1 Gd 444/20/1000 - 2, pričom práve z dôvodu nedostatku vecnej pôsobnosti a formy aktu (ako všeobecne záväzného právneho predpisu) bol novelizovaný zákon č. 355/2007 Z.z. v časti úpravy vecnej pôsobnosti orgánov verejného zdravotníctva a formy aktu ako „vyhlášok na zverejnenie opatrení“ (podľa § 59b uvedeného zákona.) Posudzované opatrenie trpí tiež ťažkým omylom v osobe adresáta z dôvodu jeho rozporu s § 2 ods. 2 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého zákonným adresátom izolácie je subjekt práva definovaný ako osoby choré na prenosné ochorenie, pričom adresátom podľa posudzovaného opatrenia je však subjekt označený ako : „všetky osoby prichádzajúce v určenom čase na územie SR“). Zároveň tým tento akt trpí aj nedostatkom právnej možnosti plnenia, pretože subjekt podľa opatrenia odlišný od zákonného subjektu, opatrenie právne plniť nevie a nemôže. Právny akt trpiaci nedostatkom právomoci orgánu, nedostatkom formy aktu, ťažkým omylom v osobe adresáta, ako aj nedostatkom právnej možnosti plnenia je nulitným aktom, t.j. paaktom. Takýto akt nevyvoláva zamýšľané právne účinky, ide o neexistujúce rozhodnutie. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané alebo že vydané bolo, ale trpí takými ťažkými vadami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť. Nulita je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť. V prípade nulity aktu nie je možné uvažovať ani o prezumpcii správnosti aktu. Posudzované opatrenie teda trpí nulitou, jednak z dôvodu, že nebolo v zákonom ustanovenej forme vydané, čo deklarovala aj Generálna prokuratúra SR, kde z uvedeného dôvodu došlo k novelizácii zákona č. 355/2007 Z.z., a tiež trpí nulitou z dôvodu prítomnosti ťažkých väd, ktoré mali za následok jeho ničotnosť, konkrétne nedostatok právomoci orgánu, ťažký omyl v osobe adresáta, ako aj nedostatok právnej možnosti plnenia. Nulitu aktu skúma súd z úradnej povinnosti a v prípade jej prítomnosti ju musí vybaviť zákonným spôsobom. V prípade, ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, teda paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobrá sa prípadnými ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť takého aktu, ktorý existuje. Žalovaný nárok je založený na nulitnom, neexistujúcom rozhodnutí o uložení povinnosti izolácie a na jeho podklade nemožno vymáhať žiadne nároky. S poukazom na to, že posudzované opatrenie trpí nulitou sú ďalšie skutočnosti, na ktoré bolo poukazované v doterajších podaniach žalovanej (až) druhoradá, pretože ako konštatovali najvyššie súdne authority v citovaných rozhodnutiach, v prípade, ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, teda paakt, nezaobrá sa prípadnými ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť takého aktu, ktorý existuje. Pre účely tohto konania nie je naplnená dikcia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., pretože žalované náklady nevznikli pri neplnení povinností ustanovených v zákone, či a iných všeobecne záväzných právnych predpisoch, ale na základe nulitného aktu označeného ako opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR zo 4. 4. 2020 č. OLP-3012/2020. Takýto akt de iure nevyvolal žiadne účinky, jeho plnenie bolo na žalovanej vynútené v rozpore so zákonom, a preto požiadavka na úhradu takýchto nákladov je bez opory v zákone. Súd vybaví otázku nulity aj bez návrhu, pričom žalovaná navrhuje, aby súd túto otázku vybavil zákonným spôsobom podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla žalobu zamietnuť.

7. Na pojednávaní konanom 18. 8. 2022 sa žiadna z predvolaných osôb (zástupca žalobkyne a žalovaná) nedostavili, pričom z vyššie uvedených písomných podaní vyplýva, že všetky predvolané osoby vyjadrili výslovný písomný súhlas s konaním pojednávania v ich neprítomnosti.

8. Po oboznámení sa s obsahom všetkých písomných podaní strán sporu mal súd za nesporné nasledovné relevantné skutkové tvrdenia strán sporu (pre účinné nepopretie skutkových tvrdení protistranou podľa § 151 CSP, resp. pre zhodnosť skutkových tvrdení strán sporu, o ktorých nemal súd dôvod pochybovať podľa § 186 ods. 2 CSP.)

9. Žalovaná bola po vstupe na územie SR (z Nemecka) 9. 4. 2020 proti svojej vôli odvedená a umiestnená do izolácie v karanténnom zariadení „Škola v prírode Kysak“, kde bola držaná od 9. 4. 2020 do 16. 4. 2020, pričom počas tejto doby bola žalovanej zo strany žalobkyne zabezpečovaná strava. Náklady na zabezpečenie tejto stravy však žalovaná žalobkyni doteraz neuhradila. Žalobkyňa pritom vyhotovila faktúru č. 2060055784, v ktorej žalovanej vyúčtovala tieto náklady za stravu v sume 101 eur s lehotou splatnosti do 28. 8. 2020. Žalobkyňa následne písomne vyhotovila ešte aj výzvu pre žalovanú na úhradu tejto pohľadávky z 19. 10. 2020. Následne žalobkyňa zaslala žalovanej ďalšiu výzvu na úhradu pohľadávky štátu z 19. 1. 2022, ktorou žalovanú vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy 101 eur do 10 dní od doručenia tejto výzvy, pričom táto doporučená listová zásielka bola žalovanou prevzatá 4. 2. 2022.

10. Súd nemal za sporné žiadne relevantné skutkové tvrdenia strán sporu potrebné pre rozhodnutie tejto veci. Vzhľadom na uvedené nebolo potrebné v tejto veci vykonávať žiadne dokazovanie, ale relevantný skutkový stav si bolo možné osvojiť na základe vyššie uvedených nesporných skutkových tvrdení (ako zistený skutkový stav.)

11. Zistený skutkový stav súd právne posúdil predovšetkým podľa nasledovných hmotnoprávných ustanovení.

12. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OZ“) kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

13. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 458 ods. 1 OZ musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

15. Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

16. Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu sa súd spravoval nasledovnými úvahami.

18. Predpokladom vzniku zodpovednosti za bezdôvodného obohatenie (nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia) podľa § 451 ods. 1 OZ je objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. : 28 Cdo 2746/2013.) Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie má teda objektívny charakter. Nebolo preto z hľadiska vzniku nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia rozhodujúce to, že žalovaná bola do izolácie v karanténnom zariadení umiestnená v dôsledku chybného, protiprávneho (protiústavného) konania štátu (Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. : PL. ÚS 4/2021 vyslovil protiústavnosť tejto izolácie v karanténnych zariadeniach.) A keďže v období tohto pobytu žalovanej v karanténnom zariadení jej štát (objektívne) zabezpečoval stravu, teda (objektívne) uskutočňoval v jej prospech plnenie, pričom k tomuto obohateniu žalovanej došlo v dôsledku protiprávneho (protiústavného) konania štátu, teda spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva (bez právneho dôvodu) došlo tak na strane žalovanej k vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor štátu podľa § 451 ods. 2 OZ, ktoré je žalovaná podľa § 451 ods. 1 OZ povinná žalobkyni vydať. Táto prípad bezdôvodného obohatenia sa dá prirovnať k prípadu bezdôvodného obohatenia, ku ktorému dochádza v prípade pripísania peňažnej sumy na účet inej osoby v dôsledku chybného pokynu majiteľa účtu (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. : 28 Cdo 2271/2009.)

19. Uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto prípade pritom nie je možné mať za v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), pretože prihliadnuc na osobitné okolnosti tohto prípadu, kedy táto izolácia v karanténnych zariadeniach bola nariadená vo verejnom záujme (na ochranu života a zdravia), v čase kedy bolo v období začínajúcej, bezprecedentnej hrozby šírenia (vtedy neznámeho)

životy ohrozujúceho vírusového ochorenia potrebné konať bezodkladne, a čo najúčinnejšie zamedziť jeho šíreniu na území SR, pričom sa súčasne predpokladalo, že takéto obmedzenie nebude mať trvalý charakter, nebolo možné tieto výnimočné okolnosti vyhodnotiť ako také, ktoré by umožňovali vyhodnotiť žalobcov uplatnený nárok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi a z tohto dôvodu ho podľa § 3 ods. 1 OZ žalobkyni nepriznať. Súd tiež pri hodnotení existencie okolností, ktoré by mohli odôvodňovať záver rozporu uplatneného práva s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ prihliadal na skutočnosť, že žalobca si uplatňoval len náklady spojené so zabezpečením stravovania a nie aj ďalšie objektívne vzniknuté náklady spojené s uskutočnením tejto izolácie ako boli náklady spojené s ubytovaním, či dopravou osôb do týchto karanténnych zariadení a pod.

20. V danom prípade obohatenie žalovanej spočívalo vo výkonoch, a preto uspokojenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ bolo možné realizovať len formou poskytnutia peňažnej náhrady podľa § 458 ods. 1 OZ, pričom pre stanovenie jej výšky bolo potrebné vychádzať z obvyklej ceny vynakladanej v danom mieste a čase za služby toho istého druhu, pretože len týmto spôsobom je rešpektovaný objektívny charakter bezdôvodného obohatenia smerujúci k odčerpaniu nadobudnutého prospechu na strane obohateného (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. : 28 Cdo 2562/2010.) Žalobkyňa v súvislosti s uplatňovanou náhradou nákladov na zabezpečenie stravy v tejto izolácii (vo výške 13 eur za 1 deň) uviedla, že žalovaná by si túto stravu potrebovala sama zabezpečiť aj v prípade, ak by nebola umiestnená v karanténnom zariadení, teda inými slovami, že išlo o sumu, ktorú možno považovať za obvyklé náklady na stravovanie za deň aj mimo karanténneho zariadenia, kde bola žalovaná počas izolácie umiestnená. V tejto súvislosti súd tiež poznamenáva, že výšku uplatnenej sumy (13 eur na deň) nakoniec žalovaná ani vôbec nerozporovala (nepoprela), spochybňovala len právny základ uplatňovaného nároku nie jeho výšku.

21. Žalobkyňa si síce uplatňovala nárok na zaplatenie sumy 101 eur na základe ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., v súvislosti s ktorým možno súhlasiť so žalovanou, že podľa tohto ustanovenia by nebola pasívne vecnou legitimovanou, keďže opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR zo 4. 4. 2020 č. OLP/3012/2020, na základe ktorého jej bola nariadená izolácia v tomto karanténnom zariadení nie je ako tzv. hybridný správny akt všeobecne záväzným právnym predpisom (viď aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. : II. ÚS 411/2020 z 24. 9. 2020), avšak súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou žalobcu, ale vychádzajúc zo zásady „iura novit curia“ (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 5 Cdo 196/2009) bol v danom prípade povinný nesprávne právne kvalifikovaný (opísaný) skutkový stav, na základe ktorého bol žalobkyňou uplatňovaný nárok (podľa § 58 ods. 2 uvedeného zákona), správne prekvalifikovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 v spojení s ods. 2 OZ (plnenie bez právneho dôvodu.) Právna kvalifikácia teda nie je obligatórnou obsahovou náležitosťou žaloby.

22. Pokiaľ ide o zvyšok právnej argumentácie žalovanej (a súvisiacej právnej argumentácie žalobkyne), tak k tejto sa súd z dôvodu hospodárnosti už nevyjadroval, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedený právny názor súdu bola táto právna argumentácia irelevantná.

23. Vzhľadom na uvedené súd podľa § 451 ods. 1 OZ v spojení s ods. 2 OZ zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 101 eur v prospech žalobkyne.

24. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na úroky z omeškania zo sumy 101 eur vo výške 5 % ročne za obdobie od 29. 8. 2020 (ako dňa nasledujúceho po dni, ktorý je vo faktúre č. 2060055784 uvedený ako deň splatnosti tejto faktúry) do zaplatenia, tak súd nemohol vyhovieť takto uplatnenému nároku na úroky z omeškania v celom rozsahu (za obdobie od 29. 8. 2020 do 15. 4. 2022), nakoľko nemal za preukázané (a ani to nebolo možné považovať za nesporné skutkové tvrdenie žalobkyne pre nepopretie žalovanej podľa § 151 CSP, nakoľko žalobkyňa vo svojich skutkových tvrdeniach vôbec neuviedla, že by táto faktúra bola doručená žalovanej pred lehotou splatnosti, len že ju písomne vyhotovila, a obdobne to platí, pokiaľ išlo o výzvu žalobkyne na úhradu z 19. 10. 2020), a preto súd mohol vychádzať len z nesporného skutkového tvrdenia (to však bolo preukázané aj priloženou ftk. doručenkou), že až výzva na úhradu pohľadávky štátu z 19. 1. 2022, ktorá bola doručená žalovanej do vlastných rúk 4. 2. 2022, a v ktorej bola určená lehota na plnenie 10 dní, bola doručená žalovanej, a teda až od uplynutia 10 dní od dátumu doručenia, teda od 15. 4. 2022 bolo možné hovoriť o omeškaní, a preto až od tejto doby bolo možné priznať žalobkyni nárok na úroky z omeškania (podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov) z priznanej sumy 101 eur v 5 % úrokovej ročnej sadzbe

ako sadzbe, ktorá je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako bola základná úroková sadzba Z. platná v 1. deň začatia omeškania (15. 4. 2022.)

25. Porovnávajúc žalobou uplatnený nárok, v rámci ktorého si žalobkyňa uplatňovala voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 101 eur s príslušenstvom a výrokovej časti tohto rozsudku, v ktorej bola žalobkyni priznaná suma 101 eur s príslušenstvom, súd dospel k záveru, že za plne úspešnú stranu sporu je treba považovať žalobkyňu, a preto jej podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100%), pričom súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP vyslovil, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.